

Sygn. akt VIII C 652/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy – Miasto Ł.

przeciwko D. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 405 zł (czteryście pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 652/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 sierpnia 2022 roku powód Miasto Ł.- (...) w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł przeciwko D. W. pozew o zapłatę kwoty 1.021,71 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 827,13 zł od dnia 1 lipca 2022 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 194,58 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, nadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwana była najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Pozwana zalegała z uiszczaniem czynszu najmu i opłat eksploatacyjnych, w związku z czym powód wezwał ją do uregulowania zaległości w dodatkowym miesięcznym terminie z uprzedzeniem o zamiarze wypowiedzenia umowy najmu w razie braku zapłaty. Wobec tego, że zaległości nie zostały uregulowane, wynajmujący wypowiedział umowę najmu ze skutkiem na dzień 30 listopada 2017 roku. Należność dochodzona pozwem stanowi sumę następujących kwot: 827,13 zł tytułem zaległych opłat za media dostarczone do lokalu z okres od 1 grudnia 2017 roku do 31 grudnia 2018 roku oraz 194,58 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dat wymagalności opłat za media dostarczone do lokalu do dnia 30 czerwca 2022 r.

(pozew k. 5-6)

W dniu 3 października 2022 roku Referendarz sądowy w tutejszym Sądzie w sprawie o sygn. VIII Nc 1349/22 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądzając roszczenie dochodzone pozwem w całości.

(nakaz zapłaty k. 23)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana w terminie wniosła sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa, nadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz wniosła o zwolnienie jej od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu pozwana wyjaśniła, że znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej i zdrowotnej.

(sprzeciw k. 27-27v.)

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2022 roku ustanowiono dla pozwanej pełnomocnika z urzędu oraz zwolniono pozwaną od kosztów sądowych w całości.

(postanowienie k. 41)

W piśmie z dnia 17 stycznia 2023 roku pełnomocnik z urzędu pozwanej podtrzymał stanowisko pozwanej wyrażone w sprzeciwie. Wniósł on również o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w wysokości 150% stawki minimalnej. Nadto, w razie uwzględnienia powództwa, wniósł on o nieobciążanie na podstawie art. 102 k.p.c. kosztami procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanej zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i wysokości wskazując, że powód nie wykazał wysokości stawek za media obowiązujących w spornym okresie, przedstawiając na tę okoliczność jedynie sporządzone przez siebie zestawienia, tj. kartę lokalu i tabelaryczne zestawienia opłat za media. Z uwagi na to, iż dokumenty te sporządzone zostały przez powoda nie są wiarygodne i nie dają podstaw do wyliczenia rzeczywistej wartości, w konsekwencji roszczenie powoda nie zostało wykazane. Podkreślił, że stawki za media określone w umowie najmu stosowane były przed spornym okresem zatem są irrelewantne dla określenia wysokości należności dochodzonej przez powoda. Nadto pełnomocnik zaznaczył, że dochodzone przez powoda należności stanowią świadczenia okresowe, które ulegają przedawnieniu po upływie lat trzech, zaś powód wytoczył powództwo po upływie okresu przedawnienia. Pełnomocnik powołał się również na art. 5 k.c. podkreślając, że roszczenie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i stanowi nadużycie prawa bowiem pozwana jest osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności, wymaga stałej opieki, jest niezdolna do samodzielnej egzystencji i znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, bowiem nie jest zdolna do pracy.

(pismo procesowe k. 54-55)

W piśmie z dnia 15 lutego 2022 roku pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wyjaśnił, że po otrzymaniu wszystkich kosztów od dostawcy wody dotyczących danego okresu rozliczeniowego Zarząd Wspólnoty dokonuje rozliczenia wszystkich właścicieli, w tym powoda. Lokale wyposażone w wodomierze zostają rozliczone w oparciu o zużycie wynikające z ich odczytu, zaś lokale nieopomiarowane rozliczane są według ryczałtu. Wskazał, że lokal zajmowany przez pozwaną, został wyposażony w wodomierz w dniu 18 grudnia 2018 roku, zaś wcześniej był lokalem nieopomiarowanym. W 2017 roku Wspólnota obciążyła Miasto

(...) ilością 6.565,883 m³ zimnej wody, z czego lokale opomiarowane zużyły 2.218,714 m³. Pozostałą ilość wody rozliczono na lokale nieopomiarowane proporcjonalnie do norm i przebywających osób. Ustalono, że zużycie w lokalu zajmowanym przez pozwaną za rok 2017 wyniosło 33,64 m³ na kwotę 287,57 zł, za ten okres opłaty zaliczkowe wyniosły 153,96 zł (niedopłata 133,61 zł). W 2018 roku Wspólnota obciążyła Miasto Ł. ilością 5.504,874 m³ zimnej wody, z czego lokale opomiarowane zużyły 2.393,0199 m³. Pozostałą ilość wody rozliczono na lokale nieopomiarowane proporcjonalnie do norm i przebywających w nich osób. Lokal pozwanej w 2018 roku został rozliczony do 17 grudnia 2018 roku jako nieopomiarowany, a od 18 grudnia 2018 roku rozliczony na podstawie odczytu wodomierza, który wynosił 0, (...). Łącznie zużycie wody dla lokalu pozwanej za rok 2018 wyniosło 63,00634 m³ na kwotę 554,64 zł (niedopłata 398,44 zł). Nadto podniósł, że zarzut przedawnienia podnoszony przez pozwaną jest bezzasadny, bowiem do roszczeń z tytułu opłat za media, jako roszczeń odszkodowawczych uzupełniających dochodzonych na podstawie art. 18 ust. 2 zd. drugie ustawy o ochronie praw lokatorów (...) nie ma zastosowania 3-

letni termin przedawnienia właściwy dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wobec czego żadna część należności dochodzonej pozwem nie jest przedawniona.

(pismo procesowe k. 60-60v.)

Na rozprawie w dniu 30 czerwca 2023 roku stanowisko pełnomocnika pozwanej nie uległo zmianie. Pełnomocnik powoda nie stawiał się, prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

(protokół rozprawy z dnia 30 czerwca 2023 roku k. 76-77v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2014 roku pozwana D. W. zawarła z powodem umowę o najem lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Zgodnie z treścią umowy strona powodowa zobowiązała się wydać najemcy przedmiotowy lokal do używania, a najemca zobowiązał się do uiszczania czynszu i opłat zaliczkowych za świadczenia związane z eksploatacją lokalu: za dostawę zimnej wody, odbiór ścieków i za abonament za wodomierz, z góry do 10-ego dnia każdego miesiąca.

(umowa najmu k. 10-12v.)

Pismem z dnia 12 lipca 2017 roku, doręczonym pozwanej w trybie awizo, powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 764,61 zł z tytułu opłat za używanie przedmiotowego lokalu. Żądana kwota obejmowała 755,39 zł z tytułu należności głównej oraz 9,22 zł z tytułu odsetek.

(wezwanie wraz z awizo k. 13-14)

Pismem z dnia 26 września 2017 roku, doręczonym w trybie awizo, strona powodowa złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu lokalu mieszkalnego z miesięcznym okresem wypowiedzenia.

(wypowiedzenie umowy najmu wraz z awizo k. 15-16)

Pismem z dnia 26 sierpnia 2021 roku, doręczonym pozwanej w trybie awizo, powód wezwał pozwaną do dobrowolnego wydania lokalu i zapłaty należności w łącznej wysokości 16.106,77 zł z tytułu czynszu, opłat eksploatacyjnych oraz bezumownego korzystania z lokalu.

(wezwanie wraz z awizo k. 20-21v.)

W kartotece finansowej spornego lokalu mieszkalnego widniało zadłużenie z tytułu opłat za media za okres od 1 grudnia 2017 roku do 31 grudnia 2018 roku w łącznej wysokości 827,13 zł. Skapitalizowane odsetki za opóźnienie wynosiły za okres od dnia 1 stycznia 2018 roku do dnia 30 czerwca 2022 roku 194,58 zł.

(zestawienie zbiorcze k. 17, karty lokalu k. 18-20)

Pozwana D. W. jest osobą samotną, utrzymuje się jedynie z zasiłku stałego otrzymywanego z MOPS w wysokości około 560 zł miesięcznie, zasiłku pielęgnacyjnego otrzymywanego z Centrum Świadczeń Socjalnych w wysokości 215 zł miesięcznie oraz zasiłku celowego na zakup posiłków, który nie jest zasiłkiem stałym. Pozwana ma orzeczony stopień niepełnosprawności w stopniu znacznym. Cierpi na schizofrenię i z tego powodu leczy się w poradni zdrowia psychicznego i przyjmuje na stałe leki. Ze względu na stan zdrowia unika kontaktów z innymi ludźmi. Nie posiada wystarczających środków finansowych by uiszczać czynsz i opłaty eksploatacyjne za używanie spornego lokalu.

(zeznania świadka K. S. 00:05:54-00:13:03 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 30 czerwca 2023 roku k. 76-77v., zeznania pozwanej 00:17:14-00:27:40 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 30 czerwca 2023 roku k. 76-77v.)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły ponadto zeznania świadka K. S. oraz zeznania pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa domagała się zapłaty kwoty 1.021,71 zł z tytułu opłat eksploatacyjnych za używanie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Pozwana zakwestionowała natomiast zasadność i wysokość dochodzonych pozwem należności oraz podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Na dowód istnienia zobowiązania pozwanego strona powodowa przedłożyła zestawienie zbiorcze i karty lokalu, z których to dokumentów wynika, że na kwotę dochodzoną pozwem złożyła się kwota 827,13 zł tytułem należności głównej za okres od 1 grudnia 2017 roku do dnia 31 grudnia 2018 i kwota 194,58 zł tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień 30 czerwca 2022 roku.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia dochodzonych pozwem roszczeń, podtrzymywanych w całości na chwilę zamknięcia rozprawy, zarzut ten bowiem okazał się uzasadniony.

Roszczenia z umowy najmu są regulowane przepisami Kodeksu cywilnego. Zgodnie z przepisem art. 659 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Obowiązek terminowego uiszczenia czynszu potwierdza art. 669 § 1 k.c., który wskazuje, że najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym. Z regulacjami tymi koresponduje treść umowy najmu, która wiązała strony postępowania, na podstawie której pozwana zobowiązała się do uiszczenia czynszu oraz opłat eksploatacyjnych w cyklach miesięcznych, z góry, do 10-tego dnia każdego miesiąca. W niniejszej sprawie wątpliwości nie budziło również, że umowa, o której mowa została rozwiązana, a osoby przebywające w lokalu zobowiązane były do uiszczenia opłat z tytułu bezumownego korzystania z lokalu na podstawie art. 18 ust. 1 i art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2023 r., poz. 725 t.j.).

Roszczenia majątkowe, jak wynika z treści art. 117 § 1 k.c., co do zasady ulegają przedawnieniu. Przepis art. 117 § 2 k.c. stanowi natomiast, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Oczywiście od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Na mocy art. 118 k.c. co do zasady termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zagadnienie wymagalności roszczenia ma znaczenie dla określenia początku biegu terminu przedawnienia (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się wymagalne w ostatnim dniu przewidzianego dla zobowiązania terminu do spełnienia świadczenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 roku, sygn. akt I CSK 17/05), a sama wymagalność roszczenia oznacza stan, w którym uprawniony może skutecznie domagać się realizacji roszczenia (jego powództwo w takiej sytuacji nie jest przedwczesne). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego, zaprezentowany w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 maja 2012 roku, wydanym w sprawie IV CSK 490/11, w którym uznano, że określone w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie lokatorów (...) (Dz. U. 2005, nr 31 poz 266 ze zm.) roszczenia odszkodowawcze przedawniają się w terminie trzyletnim, przewidzianym w art. 118 k.c. dla roszczeń o świadczenia okresowe. Wobec powyższego, do żądania objętego pozwem znajdował trzyletni okres przedawnienia, bowiem obowiązek uiszczenia zaliczek na opłaty eksploatacyjne, analogicznie jak świadczeń czynszowych, miał na gruncie umowy najmu charakter świadczeń okresowych. Według przyjmowanych w piśmiennictwie kryteriów, świadczenie jest okresowe, jeżeli polega

na okresowym dawaniu uprawnionemu w czasie trwania określonego stosunku prawnego pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku, których ogólna ilość nie jest z góry określona. Umowa określała zarówno czynsz najmu, jak i zaliczki na media w sposób oczywiście okresowy, miały być one uiszczane co miesiąc, do dnia 10-go każdego miesiąca, przy czym opłaty za media miały charakter cyklicznych zaliczek, każda z nich stawała się wymagalna odrębnie, nie zaś w momencie dokonania końcowego rozliczenia danego okresu. Opłaty za media mają charakter świadczeń okresowych, uiszczanych miesięcznie w wysokości określonej przez Gminę. Istotą świadczenia okresowego stanowi to, że dłużnik zobowiązany jest spełnić je okresowo, w określonych z góry odstępach czasu, a suma tych świadczeń nie składa się na z góry oznaczoną wielkość. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że wymagalność każdego z miesięcznych roszczeń z tytułu najmu następowała w dniu 10-ego każdego kolejnego miesiąca. Od tych dni zatem rozpoczął się bieg przedawnienia dochodzonych pozwem roszczeń. Roszczenia o zapłatę mediów, jak i odsetek są roszczeniami o świadczenia okresowe, a zatem ulegają przedawnieniu wraz z upływem trzyletniego terminu od dnia ich wymagalności, przy czym roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005r., sygn. akt V CK 655/04). Przedmiotowe powództwo zostało wytoczone w dniu 23 sierpnia 2022 roku, należy więc uznać, iż powód wytoczył powództwo przeciwko pozwanej po upływie terminu przedawnienia. W zakresie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, najpóźniej wymagalna była należność z tytułu opłat za media za grudzień 2018 roku – była ona płatna do 10-go grudnia 2018 roku, zatem w dniu 31 grudnia 2021 roku roszczenie o zapłatę tej należności uległo przedawnieniu. Pozostałe należności z tytułu opłat eksploatacyjnych były wymagalne wcześniej (za wcześniejsze miesiące), zatem one także uległy przedawnieniu, oczywiście wraz z odsetkami. Zgłoszenie zarzutu przedawnienia nie było przy tym, zdaniem Sądu, sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i nie stanowiło nadużycia prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Sąd podziela dominujący w orzecznictwie pogląd, że jedynie wyjątkowo można nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05, Lex nr 179977 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2003 r., V CK 399/02, Lex nr 175965). Strona powodowa, której obowiązkiem jest właściwe gospodarowanie mieniem komunalnym, zaniechała wcześniejszego złożenia pozwu, co nie było spowodowane zachowaniem pozwanej. Powinna była liczyć się z możliwością skorzystania przez pozwaną z zarzutu przedawnienia, zwłaszcza że korzysta z profesjonalnej obsługi prawnej. Nadto zachowanie pozwanej polegające na niepłaceniu czynszu i opłat za media, tj. samo niedotrzymanie warunków umowy najmu, nie dawało podstaw do postawienia szczególnego zarzutu nadużycia prawa.

W świetle trafnie podniesionego zarzutu przedawnienia, jedynie na marginesie zaznaczyć należy, że powód w żaden sposób nie wykazał wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Powód poza zbiorczym zestawieniem zaległości z tytułu opłat za media oraz kart lokalu obejmujących sporny okres nie załączył do pozwu żadnych dokumentów, w oparciu o które naliczył dochodzone pozwem kwoty, nie przedstawił żadnych dowodów wykazujących, że przyjęte przez niego stawki mają swe rzetelne odbicie w ciążących na nim zobowiązaniach. W sytuacji zaś kwestionowania przez pozwaną wysokości dochodzonego roszczenia, poprzez co też i stawek przyjętych przez powoda a obowiązujących pozwaną, to na powodzie, jako stronie wywodzącej określone skutki prawne z danego faktu, ciążył obowiązek jego wykazania. Stosownie do zasady przyjętej w orzecznictwie jaką Sąd podziela, wysokość opłat eksploatacyjnych powinna znajdować pokrycie w ponoszonych przez wspólnotę mieszkaniową kosztach tak, aby nie powstawała różnica między wielkością kosztów i przychodów. W kontekście powyższego konieczne jest zatem zaoferowanie dowodów z dokumentów źródłowych, pozwalających na kontrolę prawidłowości oszacowania wielkości kosztów eksploatacji, tj. takich, które w sposób obiektywny pozwalałyby na stwierdzenie wysokości kosztów poniesionych na utrzymanie nieruchomości, np. rachunków, faktur, pokwitowań wypłat. Dokumentacja taka nie została jednak przedstawiona. Strona powodowa przedłożyła bowiem dokumenty przez nią wytworzone. Sąd nie mógł zatem uznać dowodów zaoferowanych przez powoda za wystarczające do wykazania zasadności dochodzonego roszczenia. Są to dokumenty, które wobec treści zarzutów pozwanej i okoliczności sprawy, nie wносиły nic do rozstrzygnięcia sprawy i jako takie nie znalazły odzwierciedlenia w jej stanie faktycznym. Fakty podlegające stwierdzeniu w oparciu o tak przedstawione dowody byłyby istotne dopiero wówczas, gdyby strona powodowa przedłożyła odpowiednie dokumenty źródłowe, na podstawie których można byłoby zweryfikować zasadność ustalenia opłat w danej wysokości, a określonych w przedłożonych dokumentach. Złożone przez powoda dokumenty stanowią ewentualnie jedynie tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że złożono

oświadczenie nimi objęte, tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu, natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest bowiem objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy – nie jest dowodem wysokości zadłużenia pozwanej (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zaznaczyć należy, że z przepisu art. 207 § 6 k.p.c. jednoznacznie wynika, że powód zobowiązany jest zgłosić w pozwie dowody i twierdzenia na poparcie swoich żądań. Przepis ten łączy się ściśle z unormowaniem art. 6 § 2 k.p.c., który wyraża jeden z ciężarów procesowych stron w postaci obowiązku wspierania postępowania. Z powinności wspierania postępowania wynika obowiązek powoływania wszystkich twierdzeń i dowodów w jak najwcześniejszej fazie postępowania, tj. w czasie w którym to jest możliwe, jeżeli wystąpi taka potrzeba wywołana przez powstałą sytuację procesową (zob. Uzasadnienie do projektu ustawy, Druk Sejmowy nr 4332, Sejm VI Kadencji; SSN J. Górowski, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom I, Komentarz do art. 1-366, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa 2014 r., art. 207 NB 16, s. 887) . Sankcją za niepowołanie przez strony we właściwym czasie dowodów i twierdzeń na poparcie swoich żądań jest ich pominięcie. Przesłanką kluczową z punktu widzenia wykładni przepisu art. 207 § 6 k.p.c. i uznania czy twierdzenie i dowód jest spóźniony, jest ocena, czy potrzeba ich powołania istniała w chwili, w której było składane pismo procesowe (pozew, odpowiedź na pozew czy sprzeciw, ew. dalsze pismo przygotowawcze), a strona tego zaniechała mimo, że powinna była je złożyć. Z kolei o tym, czy strona powinna była powołać twierdzenia i dowody w pozwie, odpowiedzi na sprzeciw lub w dalszym piśmie przygotowawczym, decyduje to, czy twierdzenie lub dowód pozostaje w logicznym związku z uzasadnieniem jej żądania. Zatem spóźnienie może wystąpić nawet wtedy już na etapie początkowym procesu, gdy strona powinna była twierdzenie i dowód powołać już w pozwie lub odpowiedzi na pozew (zob. K. Weitz, P. Grzegorzczak, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. Ereciński, Warszawa 2012, art. 207 NB 23, s. 1004). W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już pozwie, a najpóźniej w odpowiedzi na sprzeciw. Powód powinien był w pozwie nie tylko, jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie udowodnił zasadności swojego roszczenia nawet wraz z odpowiedzią na sprzeciw, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń wraz ze złożeniem odpowiedzi na sprzeciw. W razie uznania, że dowody i twierdzenia są spóźnione, sąd na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. pomija spóźnione dowody z urzędu obligatoryjnie. (zob. K. Weitz, P. Grzegorzczak, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. Ereciński, Warszawa 2012, art. 207 NB 25, s. 1005 – 1006; SSN J. Górowski, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom I, Komentarz do art. 1-366, red. A. Marciniak, K. Piasecki, Warszawa 2014 r., art. 207 NB 19, s. 887).

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c., stosownie do wyniku sprawy, na którą złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla pozwanej w wysokości 150% stawki minimalnej.